

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. София, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7199** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано по жалба на М. П. В., Р. П. В. и М. Б. В., срещу Заповед № РА 50-282 от 29.04.2021г на Главния архитект на Столична община с която се отказва на осн. чл.135 ал.3 от ЗУТ да разреши изработването на проект за ПУП –изменение на план за регулация на м. „К. вада“ за изместване на [улица] в участъка от о.т. 598 до о.т. 601 с цел: да не се отчуждава от имот 68134.1007.1144 по мотивирано предложение, внесено със заявление от 25.05.2018г. с искане за прогласяване нищожността ѝ , евентуално отмяната ѝ като незаконосъобразна.

Жалбоподателите твърдят нищожност на оспорената заповед по арг. от чл.177 ал.2 АПК като издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение № 3426 от 30.06.2020г по адм.д. № 9322/ 2019 на АССГ. Излагат доводи, че срока по чл.208 от ЗУТ е изтекъл, не са започнали отчуждителни процедури, поради което и е налице основанието по чл.134, ал.2 т.1 от ЗУТ. Сочат неправилно приложена разпоредба на чл.108 ал.5 ЗУТ и чл.80 ал.1 ЗУТ. Оспорената заповед представлявала по същество трети отказ за издаване разрешение за изработване проект за изменение на действащия ПУП-ПР.

Ответникът по оспорването - Главният архитект на Столична община, в писмено становище и в с.з. чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юриск възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С влязло в сила съдебно решение № 3426 от 30.06.2020г по адм.д. № 9322/ 2019 на АССГ е отменена Заповед № РА 50-74/ 1.02.2019г на Главния архитект на Столична община с която се отказва да разреши изработването на проект за ПУП –изменение на план за регулация на УПИ V-748, кв.83 по плана на [населено място], м. К. вада и улична регулация между о.т. 598 до о.т. 601 и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението.

С цитираното съдебно решение по адм.д. № 9322/ 2019г. са дадени изрични указания на административния орган: след което да разгледа последното четвърто предложение, подадено с молбата от 25.05.2018 г. и ако счете, че с искането се налага и изменение на действащ общ устройствен план, на основание чл. 134, ал.3 ЗУТ да изпрати заявлението, ведно с всички събрани доказателства на СОС, придружено с мотивирано предложение, който да разгледа заявлението и да допусне или откаже изменение на ОУП, след което да допусне или откаже допускането на изработването на проект за И. за процесния имот.

В изпълнение указанията на съда, Главният архитект на СО постановява оспорената в настоящото производство Заповед № РА 50-282 от 29.04.2021г с която се отказва на осн. чл.135 ал.3 от ЗУТ да разреши изработването на проект за ПУП –изменение на план за регулация на м. „К. вада“ за изместване на [улица] в участъка от о.т. 598 до о.т. 601 с цел: да не се отчуждава от имот 68134.1007.1144 по мотивирано предложение, внесено със заявление от 25.05.2018г.

Няма спор, а и от представените документи за собственост и удостоверение за наследници се установява, че жалбоподателите са собственици на ПИ 68134.1007.1144. Със заявление от 25.05.2018г са поискали на осн. чл.134 ал.2 т.1 от ЗУТ да се разреши изработването на проект за ПУП –изменение на план за регулация на м. „К. вада“ за изместване на [улица] в участъка от о.т. 598 до о.т. 601 с цел: да не се отчуждава от имот 68134.1007.1144.

Жалбата е допустима като подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лица, които са негови адресати и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок по чл. 215, ал. 4 ЗУТ.

Съдът като извърши служебно проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема, че същият е издаден от компетентен административен орган - главният архитект на Столична община, като правомощията по чл. 135, ал. 3 ЗУТ вр с §1 ал.3 от ДР на ЗУТ- да разрешава или да отказва да се изработи проект за изменение на действащ подробен устройствен план, са му предоставени със Заповед № СОА21-РД09-455/ 22.03.2021г на Кмета на СО /т.1.24/.

Спазена е формата по чл. 59 АПК, доколкото ЗУТ не установява изисквания, различни от посочените в тази разпоредба. Не се констатират и нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, при наличие на които актът следва да бъде отменен само на това основание.

Преди всичко и във връзка с наведените в жалбата доводи за нищожност на оспорената заповед по арг. от чл.177 ал.2 АПК като издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение, то обхватът на проверка за законосъобразност на оспорената в настоящото заповед се свежда до това дали при постановяването ѝ са спазени

задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с цитираното съдебно решение. По арг. от чл. 177, ал.2 АПК при неспазване на съдебното решение, актовете и действията на органа, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение, са нищожни. В съдържанието на мотивите законодателят не е включил задължителните указания, които съдът, в изпълнение на правомощията си по чл. 173, ал.2 от АПК, трябва да даде, когато отмени акта или го върне на органа за ново произнасяне, но в практиката е безспорно, че именно в мотивите на съдебното решение съдът трябва да включи тези задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Въпросът, който намира различно значение в практиката, е за това, кои указания на съда са "задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона" и за правното значение на факта на неизпълнение от органа на дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Мотивите на акта не се ползват със сила на присъдено нещо/СПН/, но съобразно чл. 173, ал.2 от АПК, със задължителна за административния орган сила се ползват съдържащите се в мотивите указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, които в случая категорично са изпълнени от органа, издал оспорената заповед. Главният архитект е разгледал заявлението от 25.05.2018г и изрично е изложил доводи на л.3 от заповедта, че не счита, че се налага изменение на действащ общ устройствен план, на основание чл. 134, ал.3 ЗУТ, след което е разгледал по същество заявлението за изработване на проект за И. за процесния имот. Фактът, че главният архитект е достигнал до същия извод относно фактическия състав на заявеното право не означава, че не е изпълнил задължителните указания дадени с влязло в законна сила съдебно решение. Това е така, тъй като в съдебното решение по адм. д № 9322/2019г липсват конкретни указания за съдържанието на волеизявлението и отмяната на предходната заповед е било поради порок в дейността по установяване на фактите, т.е. на процесуално основание.

С това и противно на доводите в жалбата са изпълнени указанията на съда дадени с влязло в законна сила съдебно решение. Администрацията е обвързана от съдебните решения по административни дела и в частност в настоящият случай. Главният архитект на СО действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда./ Решение № 7762 от 26.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 748/2015 г., VI отд./ Отменителното решение на АССГ е задължително и за решаващия съдебен състав, който се произнася за законосъобразността на административния акт предвид установената фактическа обстановка по спора, при идентичност в предмета и на приложимата правна норма. Следователно оспорената заповед не е нищожна по см на чл.177 ал.2АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ, влезлите в сила подробни устройствени планове могат да се изменят, и когато в съответния срок по чл. 208 не е започнала процедурата за отчуждаване.

В конкретният случай имотът на жалбоподателите попада в обхвата на регулационен план, одобрен с Решение № 45 по протокол 24/ 30.03.2001г на СОС и Решение № 147 по протокол № 40/ 18.07.2002 на СОС за поправка на ОФГ. Не се спори, че този план е влязъл в сила по отношение на процесния имот. Искането на жалбоподателите за разрешаване изработване на проект за изменение на регулационния план е мотивирано с това, че е изтекъл срока по чл. 208 ЗУТ за провеждане на отчуждителните процедури по отношение на техния имот -

основанието по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ. Съгласно посочената разпоредба /чл. 208 ЗУТ/, срокът за започване на отчуждителните процедури по Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост на недвижими имоти, определени по подробните устройствени планове за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, е пет години от влизане в сила на плановете и десет години от влизането в сила на подробните устройствени планове за изграждане на елементи на техническата инфраструктура по чл. 64 - публична собственост на държавата и общините, а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 - петнадесет години от влизане в сила на плановете. След изтичане на този срок собствениците на недвижимите имоти имат правата по чл. 134, ал. 2, т. 1.

Нормата на чл. 208 от ЗУТ има действие занапред и важи само за плановете, одобрени по реда на ЗУТ. Същата не е приложима към заварените планове, изготвени по реда на Закона за териториално и селищно устройство (отм.), какъвто се явява планът, одобрен с Решение № 45 по протокол 24/ 30.03.2001г на СОС. Липсва преходна норма, която да урежда важимостта на тези срокове и по отношение на плановете, които са влезли в сила преди приемане на ЗУТ. Такава норма е предвидена с § 70 от ПЗР на ЗИДЗУТ (ДВ, бр. 61 от 27 юли 2007 г., в сила от 27 юли 2007 г.). С тази норма се предвижда приложимостта на сроковете по чл. 208 от ЗУТ към "действащите към датата на влизане в сила на закона подробни устройствени планове, за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост". Този срок тече от 31.03.2001 г., тоест влизане на ЗУТ в сила. До приемането на тази разпоредба собствениците на имоти, предвидени за отчуждаване, не са имали правата по чл. 134, ал. 2, т. 1 от ЗУТ. /В този смисъл Р № 13802 от 12.11.2018г по адм д 6185/ 2018г на ВАС

С влизане в сила на Закона за устройството и застрояването на Столичната община (ЗУЗСО) в чл. 17, ал. 1 от същия са предвидени срокове за започване на отчуждителни процедури за територията на СО. Съгласно чл. 17, ал. 2 от ЗУЗСО, тези срокове по ал. 1 започват да текат от влизането в сила на ЗУЗСО - 28.01.2007 г. В закона не се прави разлика между заварените планове по ЗУТ, по които срокът по чл. 208 от ЗУТ е изтекъл и по които същият не е изтекъл, а още по - малко за планове по З. (отм.), за които такъв срок не е предвиден. Въпросът не е уреден в преходна норма, поради което същият е приложим по отношение на всички действащи към момента на влизане в сила на ЗУЗСО планове, по които се предвижда отчуждаване на имоти за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост. Тъй като ЗУЗСО е специален по отношение на ЗУТ, за територията на СО разпоредбите на първия представляват приложимата правна норма. Специфичните правила и нормативи за устройството и застрояването на територията на Столичната община, се регламентират и от разпоредбите на Закона за устройството и застрояването на Столична община /ЗУЗСО/, който в § 23 от ЗИД на ЗУЗСО посочва, че сроковете по отменения чл. 17 за започване на отчуждителни процедури за изграждане на обекти – публична общинска или публична държавна собственост, на територията на Столичната община по отношение на подробни устройствени планове, влезли в сила до влизането в сила на Закона за устройството и застрояването на Столичната община, текат от влизането в сила на закона – 28 януари 2007 г. Тази норма с процесуален характер се прилага спрямо срокове, които не са изтекли към момента на влизане в сила на ЗУЗСО - 28.01.2007 г. С приемането на ЗУЗСО не се поставя нов такъв срок. Целта на разпоредбата на чл. 17 от ЗУЗСО е да се приложи спрямо заварени

правоотношения, по които сроковете за отчуждителна процедура по чл. 208 от ЗУТ не са изтекли, а чл. 17 от ЗУЗСО само ги удължава. /Виж Р № 13406 от 09.12.2015 Г. по адм.д № 7069/2015 Г., II отд на ВАС в този см. Решение № 17044 от 22.12.2011 г. по адм. д. № 12070/2011 г., II отд. на ВАС и др. /. Съгласно чл. 17 ал.1 т.1 от ЗУЗСО сроковете за започване на отчуждителни процедури за изграждане на обекти - публична общинска или публична държавна собственост, на територията на Столичната община за обекти на техническата инфраструктура - за първостепенна улична мрежа, за метрополитена, за трамвайни и железопътни линии, за обекти на зелената система и за съоръжения за третиране на отпадъци - 15 години; В случая част от имота на жалбоподателите попада в улична регулация, предвидена за транспортна техническа инфраструктура. Във влязлото в сила съдебно решение по адм д № 9322/2019г на АССГ въз основа на заключение на вещо лице е прието, че процесната ул „Е. С.“ в която попада част от имота е част от първостепенна улична мрежа. Следователно в конкретният случай петнадесетгодишния срок за започване на отчуждителната процедура предвиден в разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 1 ЗУЗСО, който се явява специален закон по отношение ЗУТ, що се касае до устройството и застрояването на територията на Столична община изтича на 28.01.2022г Едва след изтичане на горния срок, и при липса на други пречки, би могло да възникне основание по чл. 134, ал. 2, т. 1 от ЗУТ. Към момента, вкл. и към датата на постановяване на съдебното решение срокът за провеждане на отчуждителните процедури не е изтекъл което обуславя извод за липса на основанията по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ за изменение на действащия подробен устройствен план. При прилагането на чл. 134, ал. 2, т. 1 от ЗУТ във връзка с чл. 208 от ЗУТ следва да се имат предвид и удължените срокове във връзка с чл. 208 от ЗУТ, дадени в чл. 17, ал. 1 от специалния закон ЗУЗСО.

На следващо място, налице е обосновка и посочване конкретни факти и аргументация /л. 5 от оспорената заповед /, даващи основание за отказ на поисканото изменение касаещо имота на жалбоподателите. Целесъобразността на отказа не е компрометирана, тъй като са изследвани наличие на възможности /варианти/, поради което се е стигнало по конкретни мотиви до този отказ да се разреши изработване проект за ПУП. При това положение, отказът е целесъобразен. Налице е устройствена преценка по чл.108, ал.5 от ЗУТ. При това положение, отказът с оспорената заповед е целесъобразен, с него не се засягат в голяма степен права и законни интереси на собствениците на процесния имот. Административният орган не е нарушил задължението си да приложи онези мерки, които са по-благоприятни за засегнатите от акта, доколкото и чрез тях се постига целта на закона. Спазени са правилата за разумно, добросъвестно и справедливо упражняване на правомощията на административния орган по чл. 6 АПК и чл. 108, ал. 5 ЗУТ . Процесният отказ, предмет на обжалване, няма да засегне вещните права на собствениците в степен, по-голяма от необходимото за постигане целта на закона. Мотивите за отказа са: необосновано се измества трасето за сметка на имотите от кв.85 с единствена цел да не се отнемат площи от имота на заявителите. Преценката за целесъобразност и икономичност, изискуема по чл. 108, ал. 5 от ЗУТ, следва да се извършва както с оглед спазване разпоредбите относно отделните имоти и с оглед правата и интересите на всеки отделен адресат на тези предвиждания, но и с оглед цялостното устройствено решение. Отказът не е по-неблагоприятен за

жалбоподателите, отколкото най-необходимото за целта, за който е издаден. Не е налице нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК и чл. 108, ал. 5 от ЗУТ, изискващ от административния орган да прилага онези мерки, които са по-благоприятни за лицата, чиито права са засегнати от административния акт. Главният архитект е изследвал предложението на жалбоподателите и е мотивирал отказа си, че същото направено с единствената цел да не се отчуждава имота им е нецелесъобразно, с оглед реализиране мероприятиято и цялостното развитие на територията и обезпечаване необходимата инфраструктура. Изложени са доводи и , че с исканото изменение ще се наруши нормата на чл.80 ал.1 от ЗУТ. Доказателства опровергаващи този извод на адм.орган не са ангажирани.

По изложените съображения, съдът намира, че правилно е приложен материалния закон по отношение оспорения акт. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, жалбоподателите следва да заплатят на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно 143 ал.3 АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. П. В., Р. П. В. и М. Б. В., срещу Заповед № РА 50-282 от 29.04.2021г на Главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА М. П. В., Р. П. В. и М. Б. В. да заплатят на Столична община сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: